

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

ماه شوال ماهی است که انسان‌ها از روزه و عبادت حق تعالی درآمد و با تجدید قوای روحی به کار و کوشش مشغولند. این ماه نخستین ماه از ماه‌های حج است، و این خود دلیل بر اهمّیت و فضیلت این ماه است که میهمانی جسمانی الهی پس از میهمانی روحانی و معنوی قرار گرفته است چرا که شوال ماهی است که خداوند بندگان خویش را به خانه و حرم خود دعوت کرده است و مستطیعان نیز با گوش جان ندای او را شنیده، از نقاط دور و نزدیک به سوی او به حرکت درمی‌آیند.

اکنون که در ماه شوال هستیم و ماه رمضان را پشت سر گذاشته‌ایم، تذکر چند نکته در خصوص ماه مبارک رمضان بجاست.

فضیلت تلاوت قرآن و هدف از آن

یکی از شعائر مذهبی که در ماه رمضان بسیار بدان عمل می‌شود، تلاوت قرآن است. قرآن علاوه بر آنکه خود بذاته نور است، منور هم هست. یعنی نورافشانی کرده راه را روشن می‌سازد. هر سال در ماه مبارک رمضان جلسات متعدد و مفصل تلاوت و قرائت قرآن برگزار می‌گردد؛ و امسال نیز این جلسات خصوصاً در کنار امامزادگان جلوه‌ایی دیگر داشت که از ابتکارات سازمان اوقاف و امور خیریه بود. اما نکته‌ای که باید در این باره در نظر داشت، آن است که تلاوت قرآن به تنهایی کافی نیست. قرآن نازل نشده که فقط خوانده شود، از خواندن مهم‌تر، عمل به دستورات آن است که آن نیز جز با تدبیر و تأمل در معانی ژرف قرآن به دست نمی‌آید.

رهبر معظم انقلاب در دیدار با قاریان ممتاز قرآن و استادان و حافظان قرآن بر این مطلب تأکید کرده، فرمودند:

«اگر بخواهیم از قرآن به معنای حقیقی کلمه بهره ببریم، باید با معارف قرآن و مفاهیم قرآن آشنا بشویم. این تلاوت هم و این حفظ قرآن هم و این انس با قرآن هم به ما در این

جهت کمک می‌کند. اگر درس گرفتن از قرآن نمی‌بود، این همه به ما توصیه نمی‌کردند که قرآن را تلاوت کنیم. چون باید توجه داشته باشیم هدف این نیست که این امواج صوتی در فضا به وجود بیاید و پراکنده بشود؛ ... همه این مقدمات برای فهم معارف قرآنی است». یک بُعد از معارف قرآن شناخت دین و جامعه دینی و وظائف هر یک از ما در قبال چنین جامعه‌ای است.

تعمق در مفاهیم قرآنی بایستی چشم حقیقت بین به انسان عطا نماید تا دشمن و مسیر او را شناخته، در راستای اهداف وی قدم برداریم لذا رهبر فرزانه انقلاب به اعضای مجلس خبرگان رهبری فرمودند:

«مهمترین کاری که دشمن می‌کند، دو قلم کار است: یک قلم، جدا کردن مردم از نظام، یک قلم جدا کردن مردم از بینات دین و اصول دین ... چون پشتوانه‌ی نظام، مردمند. می‌دانند که اگر مردم را از نظام جدا کردند، نظام بی‌پشتوانه خواهد شد؛ لذا سعی می‌کنند مردم را از نظام جدا کنند. چه جوری؟ مردم را به مسئولین بی‌اعتماد کنند.»

ایشان در ادامه به وظائف مسئولان و مبلغان دینی و جامعه قرآنی اشاره کرده، فرمودند: «یک کلید اصلی وجود دارد و آن امید دادن و اطمینان دادن به مردم است. این کاری است که به عهده‌ی من و شماست: ما معمین، ما مسئولان، ائمه‌ی محترم جمعه؛ کار باید این باشد که به مردم امید بدهید و اطمینان بدهید. اگر مردم ناامید شدند، ... عامل اصلی پیروزی، در صحنه بودن مردم است؛ عامل در صحنه بودن مردم، امید و اطمینان آنهاست. در قرآن کریم ببینید: ﴿الَّذِينَ قَالَ لَهُمُ النَّاسُ إِنَّ النَّاسَ قَدْ جَمَعُوا لَكُمْ فَاخْشَوْهُمْ﴾. این از طرف دشمن است؛ بترسید - ﴿قَدْ جَمَعُوا لَكُمْ فَاخْشَوْهُمْ﴾ نسبت داده شود به دشمن - آیه‌ی دیگر: ﴿إِنَّمَا ذَلِكُمُ الشَّيْطَانُ يُخَوِّفُ أَوْلِيَاءَهُ﴾؛ می‌ترساند. ﴿لَئِنْ لَمْ يَنْتَهِ الْمُنَافِقُونَ وَالَّذِينَ فِي قُلُوبِهِم مَّرَضٌ وَالْمُرْجِفُونَ فِي الْمَدِينَةِ لَنُغْرِبَنَّكَ بِهِمْ﴾. یعنی ترسیدن مردم مذمت شده؛ مردم را بی‌اطمینان کردن، مذمت شده.»

خودسازی و پارسایی در ماه مبارک رمضان

علاوه بر انجام عبادت در ماه رمضان، آنچه بجاست مطرح شود، هدف و ثمره ماه رمضان است. ویژگی مهم ماه رمضان آن است که عرصه خودسازی و پارسایی است. در ادعیه این ماه، صفات فراوانی برای ماه رمضان ذکر شده که می‌توان همه آنها را بر محور پارسایی دانست. خداوند متعال نیز در قرآن پس از سخن از این ماه و اینکه روزه در

میان ادیان پیشین نیز وجود داشته است، آیه شریفه را با عبارت «لعلکم تتقون» به پایان برده است؛ یعنی آنکه اگر روزه ثمری داشته باشد، همانا پارسایی و پرهیزکاری است.

از سوی دیگر، لازمه پرهیزکاری و پارسایی شناخت خود است. عدم شناخت انسان از خود و خطاهای خود، مانعی بس سترگ در برابر کمال معنوی است. رهبر فرزانه انقلاب نیز در دیدار با کارگزاران نظام در ماه مبارک رمضان بر این نقطه انگشت گذاردند و فرمودند:

«در میان خصوصیات که ذکر شده است - که البته همه مهم است - آنچه که نظر بنده را جلب می کند این «شهر التَّوْبَةِ وِ الْإِنَابَةِ» است؛ ماه توبه است، ماه انابه است. توبه یعنی بازگشت از یک راه غلط، از یک کار غلط، از یک فکر غلط. انابه یعنی رجوع الی الله، بازگشت به سمت خدا. این توبه و انابه، به طور طبیعی یک معنائی را در خودش مندرج دارد. وقتی می گوئیم از راه خطا برگردیم، معنایش این است که نقطه‌ی خطا را، راه خطا را شناسائی کنیم؛ این خیلی مهم است. ما همین طور که داریم حرکت می کنیم، غالباً این جور هستیم که از کار خودمان، از خطای خودمان، از تقصیری که می کنیم، غفلت می کنیم؛ توجه نمی کنیم به اشکالی که در کار خودمان وجود دارد. این خود، هم خود شخصی است، هم خود جماعی؛ ملت خودمان، حزب خودمان، جریان خودمان، جناح خودمان. هر چه که به خود انسان ارتباط پیدا می کند، عیوب آن غالباً مورد غفلت قرار می گیرد؛ لذا دیگران عیب ما را باید به ما بگویند. اگر خودمان می فهمیدیم و اصلاح می کردیم، نوبت نمی رسید به دیگران؛ احتیاج نبود که دیگران به ما بگویند. این توبه و انابه که فرمودند، قدم اولش این است که به عیب کار توجه کنیم، بفهمیم کجای کار ما اشکال دارد؛ خطامان کجاست، گناهمان کجاست، تقصیرمان کجاست. از شخص خودمان هم شروع کنیم، تا بعد برسیم به دایره‌های جمعی وسیع تر. اول شخص خود را محاسبه کنیم، ببینیم کجا اشتباه کردیم؛ این وظیفه همه است. از ما آدم‌های معمولی که تقصیر و گناه و خطا در کارمان زیاد است بگیرید تا انسان‌های برجسته، تا بندگان صالح خدا، حتی تا اولیاءالله؛ آنها هم همین جورند، آنها هم احتیاج به استغفار دارند، آنها هم احتیاج به توبه دارند.

قرآن سوزی پس از ماه نزول قرآن!

پس از ماه رمضان همه مسلمانان طبق وظیفه همیشگی جشن عید فطر را برگزار نمودند که متأسفانه شاهد حادثه‌ای دردناک، غیر انسانی، غیر اخلاقی، غیر دینی و خلاصه حادثه‌ای به تمام معنی قبیح بودند که کام مسلمانان را تلخ کرد. این حادثه چیزی نبود جز اهانت به

قرآن کریم به دست چند فرد متعصب، که البته تمام مسیحیان نیز شرم دارد آنان را مسیحی بنامد.

این نکته مشخص است که هر انسان با وجدان و شرافتمندی به ارزش‌ها و مقدسات دیگران احترام می‌گذارد. و مسلمانان نیز به نمادهای مقدس یهودیان و مسیحیان احترام می‌گذارند. این امر نه فقط امروزه که در صدر اسلام نیز بود؛ از این رو لشکریان اسلام که به کشورها و شهرهای مختلف وارد می‌شدند، اهل جزیره را در انجام مراسم مذهبی خود و حفظ اماکن دینیشان آزاد می‌گذاشتند.

کاری که این چند مسیحی کردند، کاری بود نابخردانه و غیر اخلاقی و بلکه با هر معیاری که سنجیده شود، به شدت محکوم است.

اما هدف از این کار چه بود؟ بهترین پاسخ بدین پرسش در کلام مقام معظم رهبری جلوه دارد که در پیامی بدین مناسبت فرمودند:

«هدف از اقدام نفرت‌انگیز اخیر آن است که از سویی مقابله با اسلام و مسلمانان در جامعه‌ی مسیحی به سطوح همگانی مردم کشیده شود و با دخالت کلیسا و کشیش، رنگ مذهبی گرفته و پشتوانه‌ای از تعصبات و تعلقات دینی بیابد، و از سوی دیگر ملت‌های مسلمان را که از این جسارت بزرگ به خشم آمده و جریحه‌دار می‌شوند از مسائل و تحولات دنیای اسلام و خاورمیانه غافل سازد. این اقدام کینه‌توزانه نه آغاز یک جریان، بلکه یک مرحله از روند طولانی مدت اسلام‌ستیزی به سرکردگی صهیونیسم و رژیم آمریکاست.»

ایشان در تحلیل این کار نفرت‌انگیز فرمودند:

«این یک اقدام محاسبه‌شده از سوی مراکزی است که از سال‌ها پیش به این طرف، سیاست اسلام‌هراسی و اسلام‌ستیزی را در دستور کار خود قرار داده و با صدها شیوه و هزاران ابزار تبلیغاتی و عملیاتی، به مبارزه با اسلام و قرآن پرداخته‌اند. این حلقه دیگری از زنجیره ننگینی است که با خیانت سلمان رشدی مرتد آغاز شد و با حرکت کاریکاتوریست خبیث دانمارکی و ده‌ها فیلم ضد اسلام ساخته‌شده در هالیوود ادامه یافت و اکنون به این نمایش نفرت‌انگیز رسیده است.»

به نظر ایشان نکات مهمی که باید در این حادثه در نظر گرفت آن است که:

«اولاً: این حادثه و حوادث پیش از آن به روشنی نشان می‌دهد که آنچه امروز آماج حمله نظام استکبار جهانی است، اصل اسلام عزیز و قرآن مجید است. صراحت مستکبران در دشمنی با جمهوری اسلامی ناشی از صراحت ایران اسلامی در مقابله با استکبار است و

تظاهر آنان به دشمن نبودن با اسلام و دیگر مسلمانان، دروغی بزرگ و فریبی شیطانی است. آنان با اسلام و هر آن‌کس که بدان پایبند است و هر آنچه نشانهٔ مسلمانی است دشمن‌اند. ثانیاً: این سلسلهٔ کینه‌توزی‌ها با اسلام و مسلمین، ناشی از آن است که از چند دهه پیش تاکنون نور اسلام از همیشه تابنده‌تر و نفوذ آن در دل‌ها در جهان اسلام و حتی در غرب از همیشه بیشتر شده است. ناشی از آن است که امت اسلام از همیشه بیدارتر شده و ملت‌های مسلمان اراده کرده‌اند زنجیرهای دو قرن استعمار و تجاوز مستکبران را پاره کنند. حادثهٔ اهانت به قرآن و پیامبر عظیم‌الشأن با همهٔ تلخی، در دل خود حامل بشارتی بزرگ است: خورشید پرفروغ قرآن روزبه‌روز بلندتر و درخشانده‌تر خواهد شد.

ثالثاً: همه باید بدانیم که حادثهٔ اخیر ربطی به کلیسا و مسیحیت ندارد و حرکات عروسکی چند کشیش ابله و مزدور را نباید به پای مسیحیان و مردان دینی آنان نوشت. ما مسلمانان هرگز به عمل مشابهی در مورد مقدسات ادیان دیگر دست نخواهیم زد. نزاع میان مسلمان و مسیحی در سطح عمومی، خواستهٔ دشمنان و طراحان این نمایش دیوانه‌وار است و درس قرآن به ما، در نقطهٔ مقابل آن قرار دارد.

و رابعاً: طرف مطالبهٔ همهٔ مسلمانان، امروز دولت آمریکا و سیاست‌مداران آنند. آنها اگر در ادعای دخالت نداشتن خود صادقند، باید عوامل اصلی این جنایت بزرگ و بازیگران میدانی آن را که دل یک و نیم میلیارد مسلمان را به درد آورده‌اند به گونه‌ای شایسته به مجازات برسانند».

ایامی که بر سازمان اوقاف و امور خیریه نیز گذشته ماه‌های قرآن بود. از سویی برگزاری مسابقات قرآن کریم، تلاوت قرآن در ماه رمضان در مساجد و امام زادگان، برگزاری مسابقه مقاله نویسی قرآن، دیدار جامعه قرآنی با مقام معظم رهبری و... تمام این فعالیت‌های قرآنی برای عظمت قرآن است که هیچ‌کس توان نادیده گرفتن این عظمت را ندارد.

والسلام علیکم ورحمة الله و برکاته
 علی محمدی نسب
 نماینده ولی فقیه و سرپرست سازمان
 اوقاف و امور خیریه